

V Ě S T N Í K

ČESKOSLOVENSKÉ NÁRODNÍ RADY AMERICKÉ

Čís. 288

Červen 1979

GEN. HELIODOR PIKA

Boli sme ohromení keď pred 30 rokmi, dňa 21. júna 1949, na deň popravy českých pánov na Staromestskom námestí v Prahe, došla k nám zpráva o poprave gen. Heliodora Piku. V tej dobe boli sme ešte ochotní veriť aspoň vo ždibec ľudskosti československých komunistov. Popravy najlepších synov národa českého a slovenského, ktoré po poprave gen. Piku nasledovali, nás poučili, že ide o režim bezcitný, mravne zvrhlý, ktorý nemá a nechce mať nič spoločného ani s národným ani s mravným citením. Od tejto doby neverím, že človek ktorý sa hlási k nejakému národu, lebo národnosti môže byť vobec komunistom. Komunisti sú a ostanú v dejinách budúcnosti ľudstva vyvrhel'mi ľudskej spoločnosti. Kdo mohol súhlasiť s popravou Milady Horákovovej, gen. Píky, Jana Masaryka a celým radom najlepších synov národa ten nemože byť Čechom ani Slovákom a nezasluhuje ani aby bol nazvaný a počítaný za prostého človeka.

*

Gen. Pika bol v pravom slova zmysle vzorom československého vojaka-dostojníka a vlastenca. Po celý rad rokov, čo som ho poznal som nevedel čo na ňom mám viac obdivovať či jeho húževnatosť, vrelé a hlboké vlastenectvo, alebo jeho milú, bezprostrednú, ľudsky úprimnú povahu. Všade kde posobil vzbudzoval úctu a priateľstvo k svojej osobe i k Československu. Dnes, po toľkých rokoch, keď sa mi pred duševným zrakom objavuje znova jeho podoba a celá jeho ľudsky krásna povaha v tomto mravnom kvase a úpadku doby súčasnej, ako keby som začal chápať, že musel odísť. V tom prostredí, kde mu bolo žiť po roku 1948 nebolo preň miesta. Človek čistý, mravne vysoko stojaci nemohol obstáť a ostať medzi nemravnými a zvrhlými kreaturami, akými boli komunistickými vedúci Československa. Jeho vernosť demokratickému Československu a jeho poctivá služba československej veci, ako šéfa čs. vojenskej misie v SSSR vyniesla mu a narobila mu smrteľných nepriateľov v radoch čs. komunistov. Ako šéf čs. voj. misie v Moskve podával zprávy prezidentovi dr. Eduardovi Benešovi do Londýna o jednaniach so sovietskymi, vojenskými i politickými činiteľmi. Podával tieto zprávy tak, ako sa mu javili, t.j. nezatajoval ani svoje osobné dojmy, ktoré neboli zavše priaznivé pre Sovietov, lebo čs. komunistov a pre čs. vyslanca v Moskve Zdenka Fierlingera. Vo svojich správach varoval pred prílišným optimizmom a doverčivosťou voči Moskve, a nabádal k opatrnosti. Jeho zprávy, hlásenia a telegramy prezidentovi a vláde v Londýne dostali sa po puči r. 1948 do rúk komunistov.

Je priam neveriteľné, že za tej neistej situácii v akej sa nachodilo Československo hneď po vojne, obkolesené sovietskymi armádami, vydané na milosť a nemilosť Stalinovi s komunistickou stranou vo vláde, poslušnou výhradne len Stalinovi, sa rozhodlo dopraviť celý londýnsky archív do Prahy. Gen. Pika poznal z vlastnej skúsenosti pikle a zradné plány našich komunistov a na ne upozorňoval. To bol jeho hriech. Ihneď po puči bol uzavzený a odsúdený k trestu smrti povrazom

pre vlastizradu a špionáž v prospech Západu. Komunisti v dohode so Sovietmi potrebovali sa ho zbaviť, tak ako podlosť a zlo sa snaží zbaviť sa poctivosti a ľudskosti. Ani 30 rokov nebolo vstave zahojit' ránu, ktorú jeho odchod spôsobil u jeho priateľov a známych. Bolo to prespríliš odporne, neveriteľne zvrhlé ako s ním nakladali a naložili, než aby sa to dalo zabudnúť a vobec odpustiť.

Dr. M. Ferjenčík

Z udalostí v Československu

Ohromné nadšené privítanie papeže v Poľsku mělo nepříjemnou odezvu v Československu, kde režim měl obavu, aby se uvolněná radostná nálada nepřelila přes hranice. Pouhý pokus loňského roku o setkání chartistů s polskými přáteli na hranicích zapříčinilo zatýkáni a tresty vězení.

Vydávání dokumentů a publikování chartistů, ač omezeno na samizdat, znervosnilo režim, aby se neopakovalo jaro 1968. Věcná, odborná kritika národohospodářů a všech odborníků je též nebezpečná. V třetím čísle Ekonomické Revue článek Dr. Rudolfa Zukala o poměrech v Československu, porovnání Československa se Západem, vzbudil velké pohoršení v komunistické straně. Pravdivé líčení poměrů je podvrtné v očích prokurátora, který považuje všechny dokumenty chartistů za zrádné, poněvadž "podlamují víru českého lidu v jejich vládu a v socialistický řád".

V březnu vyšel dokument čís. 24 o porušování právního řádu, konstituce, Helsinské úmluvy a Mezinárodní dohody. Kritika chartistů týkala se čs. občanství, práva vystěhovalectví, cestování, atd. Následující dokument čís. 25 byl podepsán dělníky. Z 41. podpisů, až na 4 výjimky, všichni podepsaní byli z dělnické třídy, ze třídy "vyvolené" a až dosud chráněné komunistickou vládou.

Tento vývin udalostí zapříčinil, že komunisté začali zatýkat chartisty. Zprávy nejsou úplné, ale dle hlášení Palach Press v Londýně bylo zatčeno 11 lidí dne 5. června: Václav Havel a dva mluvčí Charty Václav Benda a Jiří Dienstbier. Na jejich místa automaticky nastoupili býv. mluvčí Charty prof. Jaroslav Hejránek a býv. vyslanec Jiří Hájek. Dále byli zatčeni Jiří Němec a jeho žena Dana, Václav Malt, Ladislav Lis, Jarmila Bělíková, Otká Bednářová a Petr Uhl.

Ze tří mluvčích Charty jenom jméno Zdeny Tomínové chybělo mezi zatčenými onoho časného rána. Vysvětlilo se to částečně o dva dny později, dne 7. června telegrafickou zprávou United Press z Vídně: Zdena Tomínová se nalézala v nemocnici s otřesem mozku po zranění, které utrpěla, když byla napadena muži v maskách a zmlácená při vchodu do svého bytu.

Je to čtvrtý případ surového násilí: zranění utrpěl minulého roku prof. Hejránek a Dr. Hájek. Ivan Medek byl vyvezen za

VĚSTNÍK

June 1979

Organ of the Czechoslovak National Council of America

Published monthly (Except bi-monthly July-August)

Subscription \$2.00 a year - Outside U.S.A. \$3.00

Editor - Vlasta Vraz

Office: 2137 So. Lombard Avenue, Cicero, Illinois 60650

Tel.: 656-1117

Second Class Postage paid at Chicago, Illinois

VĚSTNÍK

Červen 1979

Orgán Československé národní rady americké

Vychází měsíčně (s výjimkou dvojčísla v červenci-srpnu)

Předplatné \$2.00 ročně. - Mimo U.S.A. \$3.00

Redaktorka - Vlasta Vrázová

Úřadovna: 2137 So. Lombard Avenue, Cicero, Illinois 60650

Telefon:

656-1117

město, neznámo kam, tam zbit a opuštěn. Je to strašně významné komunistické urputnosti, že se dopouští takových surovostí proti bezbranným, kteří se ničím neprohřešili než tím, že žádají o svobodu slova, o to co jim patří, a že jsou věrni své zemi - a proto odpírají věrnost Sovětskému svazu.

Na obranu chartistů musí nastoupit svobodný svět. Jedině veřejné mínění a nátlak ze Západu zadrží řádění komunistů. Musíme komunisty přesvědčit, že nelze jim vyjednávat o obchodní výhody s Amerikou a o hospodářskou pomoc na jedné straně a současně hubit chartisty.

Po zatčení chartistů vydal 12. června senátor Robert Dole (R-Kans) prohlášení a téhož dne kongresman Eduard Derwinski. Oba poukázali na zprávy Reuter, Agence France, Palach tiskové služby v Londýně o zatýkání signatářů. Některé podrobnosti se liší co se týče počtu zatčených, důvodů zatčení, ale význam pronásledování nám musí být jasný. "Svobodný svět musí zveřejňovat a protestovat proti represalím komunistických režimů", prohlásil posl. Derwinski. Jeho proslov, též senátora Dola, byly vysílány Hlasem Ameriky.

Máme několik případů poslední dobou, že díky nátlaku byl zmírněn trest vězněným a že se dostalo nemocným vězňům ošetření ve vězeňské nemocnici. V dubnu byl propuštěn Rev. Jan Šimsa, kazatel Českobratrské církve. Dle zprávy církevních kruhů "má co děkovat zásahům a zveřejňování jeho osudu, že poměry ve vězení se staly snesitelné".

Amnesty International a PEN jsou dvě organizace, které se upřímně starají. AI má rozsáhlou agendu a dlouho již pracuje ve prospěch "prisoners of conscience". PEN začíná rozvíjet větší činnost a dle vzoru AI adoptovat některé vězně. PEN v New Yorku např. se zajímá o osud Dr. Jaromíra Šavrdy. Odbočka AI v San Francisku se stará o Miloslava Černého, dělníka z Liberce, který trpí padoucníci a nebyť tlaku spolupracujících dělníků, chartistů, AI a jiných organizací, nebyl by vězení přežil, poněvadž mu byly odpírány léky ve vězeňské nemocnici.

AI zorganizovala dopisní akci, posílá tištěné listky Američanům k podpisu, adresované na presidenta Husáka a čs. vyslance ve Washingtonu, Dr. Jaromíra Johanese, 3900 Linnean Ave., N.W., se stručnou a velmi slušnou žádostí o jeho propuštění.

Miloslav Černý byl zatčen a souzen v březnu 1977 pro pobuřování a odsouzen na tři roky. Napsal či rozšiřoval letáčky v souvislosti s Chartou.

Několik organizací posílá peníze na podporu rodin vězněného chartisty, na kterého je vládou uvalen velký dluh za pobyt ve vězení (i když je tam nucen pracovat). Účty za nucený pobyt ve vězení bývají tak vysoké, že rodina je zatížena na dlouhou dobu, tím spíš, že propuštěný bývá dlouho bez zaměstnání. - Je to důmyslné mučení celé rodiny.

Náboženství v Československu

Návštěva papeže jasně dokázala, že třicet let komunistické násilné převýchovy nevymítlo náboženství v Polsku, kde 90 procent obyvatelstva je katolického vyznání.

V Československu je tomu jinak. Zde jsou pronásledovány všechny církve a věřící a celý náboženský život je kontrolován vládním úřadem pro církevní záležitosti při ministerstvu kultury, které si přisvojuje absolutní právo rozhodovat o všem, o výchově kněží, jmenování, sesazování, neobsazování farností, omezování počtu studujících theologie atd. Na semináře např. komunistický úřad dosazuje svoje lidi, aby ovládal výchovu mládeže.

Komunistické vedení je ve všem neústupné. Pražský arcibiskup kardinál František Tomášek nedostal zprvu povolení zúčastnit se oslav Sv. Jana Nepomuckého v Salcburku. Zákaz však vzbudil pohoršení ve svobodném světě, takže komunistická nadvláda rozhodla, že bude lépe mu cestu dovolit.

Loni Vatikán předložil požadavek, aby byl jmenován na Slovensku Julius Gábriš arcibiskupem. Československé úřady si vymínily, že Vatikán současně ustanoví apoštolského administrátora Vránu arcibiskupem v Olomouci. K tomu Vatikán nepřistoupil. Vrána totiž je činným komunistou, působí ve sdružení Pacem in terris, organizaci na balamucení a přesvědčování světa o mírumilovném úsilí komunistů. Ustanovení Vrány by znamenalo, že za arcibiskupa Tomáška, osmdesátiletého, nejvyššího představitele katolické církve, by jednou nastoupil na jeho místo Vrána, a to je nepřijatelné.

Americká delegace v Praze

V minulém čísle Věstníku byl uveřejněn článek ze zasedání Meziparlamentní unie v Praze, dojmů kongresmana Eduarda Derwinského z Prahy a z návštěvy Lán, kde americká delegace položila věnec na hrob presidenta Masaryka a syna Jana Masaryka. Zastoupeno bylo 71 zemí. Projednávaly se otázky odzbrojení, ekonomie, problémy nadzemského prostoru atd.

Návštěva má dozvuky ve Spojených státech a v Československu. Po svém návratu do Washingtonu členové americké delegace sdíleli svoje dojmy. Po kongr. Derwinském, který vedl delegaci, dal se slyšet kongr. Larry Coughlin (R-Pa.), který ve dvou člancích popsal příjezd a pobyt v Praze pro kolegy na kapitolu. Začal přistáním na pražském letišti, kde se "hemžila" dvě malá letadla. Jízdou Prahy zajímal Američany kontrast ve způsobu života komunistické elity a prostých občanů. "Vládní zástupci jezdí městem rychle a hlučně v drahých vozech Mercedes Benz za hukotu sirén. Mladý šofér, který nás jednou vezl se snaží 8 let dostat povolení k návštěvě za hranice". (Kongr. Coughlin popisuje těžkosti, které známe).

"Viděl jsem lidi nakládat měkké uhlí do puten (garbage cans) a nosit uhlí do domů. Není divu, že v Praze jsou cítit saze".

Coughlin líčí bytové poměry nám též známé. "Ženě byl zkonfiskován dům a ponechán jeden byt, za který musí platit nájemné. Mladí lidé s 11-letou dcerkou musí žít s rodiči, čekají sedm let marně na udělení bytu".

"Osvětlení na silnici k letišti i v ulicích je špatné".

"Praze se říká, že je "zlatá". Staré město je mosaikou nádherných paláců a chrámů se zlatou kopulí. Dělá to dojem, že i skvostné fasády starých budov v úzkých uličkách mají zlatý

odlesk. Dalo by se očekávat, že zlatým městem se bude ozývat veselí a bezstarostný smích, že to bude město živých lidí, hudby a smíchu. Hlavní město Čech je však za železnou oponou a to je odstrašující (chilling experience). Od jara 1968 a po různých projevech disidentů je pravděpodobně v Československu větší útlak než např. v Polsku a Rumunsku. Praha je město neradostné, lidé jsou bez ducha”.

“Jako Američané jsme byli ubytováni v nejluxusnějším hotelu, poněvadž Československo potřebuje valuty. I kdybychom bydleli v levnějším hotelu, byli by nám účtovali stejně. Americkým občanům se mění 10 korun za dolar, ale na černém trhu a v zemích sovětského bloku se platí 20 až 25 korun za dolar”.

“Je skličující pohled na občany této nové země (New Bohemia, myslí tím za nové - komunistické vlády). Všichni jsou zdvořilí k Američanům, ale rezervovaní a bez nálady. Vyhýbají se stykům s Američany, poněvadž se bojí udavačů. (Dá se předpokládat, že američtí delegáti byli sledováni)”.

“Ani v jejich domácím prostředí, ve vinárnách a hospodách neslyšíte hláhol a smích. Na hřišti děti se tiše houpají a hrají. Představte si americké děti na houpačkách! Zde jsou zakřiknuté”.

“Představte si též zem, kde každá restaurace a kavárna - ať malá, či velká - je ve státním vlastnictví. Všichni zaměstnanci jsou placeni státem a vydělávají na stát. Nikde není soukromého podnikatele. Vedoucí objedná zásoby potravin od vlády a spokojí se s tím, co dostane. Všechny peníze odvádí denně státu. Když se mu to povede, dostane bonus. Následkem toho je třeba 14 až 15 jídel na jídelním lístku, ale k dostání jsou 2 - 3. Jídlo bývá obyčejně vychladlé a nevábné. Je však laciné, poněvadž ceny potravin jsou subvencované státem. Je dostatek masných a mléčných výrobků, ale velký nedostatek čerstvé zeleniny”.

“Totéž platí o ostatních obchodech, vše vlastní stát. Nikomu není dovoleno vlastnit restauraci nebo obchod neb jiné podnikání”.

“Představte si, že byste žili v zemi, kde dětem není dovoleno navštěvovat vyšší školu nemají-li správný původ, tj. dědeček nebo rodiče mají nesprávnou politickou minulost. Ač není viditelná železná pěst, komunistická vláda zdokonalila rafinované skryté způsoby efektivní kontroly za železnou oponou. Kdybyste jako student dost málo vybočil, už byste byl vyloučen z university. Podpíste Chartu 77 a ztratíte řídičský list, třeba i byt a zaměstnání”.

“Tak vypadá dnešní Československo. A sem přijelo 200 delegátů debatovat o důležitých světových problémech. Studená válka je prý mrtvá, ale na zasedání Meziparlamentní unie bylo soupeřeno mezi sovětským blokem a Západem, soupeření závažné a životu nebezpečné (deadly)”.

Tyto dojmy rozeslal kongr. Coughlin svým kolegům ve formě press release, načež se ozvalo Rudé právo dne 23. května 1979. Odpověděl Karel Doudera protiútokem známých komunistických frází. Kongr. Coughlin měl prý na očích klapky, když na cestě z letiště viděl jenom dvě auta. Popisuje sice krásy starého města, ale město se mu zdálo bez života a lidé apatičtí. Je prý velice skličující pozorovat lidi, kteří se ani ve vinárnách nedovedou vesele bavit.

Nikdo jiný ze 200 delegátů nesdílí prý tyto názory. To si můžeme vysvětlit, buď že kongresman vypadá tak nevráživě, že děti a lidé v ulicích se přestali smát, když k nim přistoupil, anebo - a to je pravděpodobnější - kongresman byl tak zaslepen svou ideologií, že klapky na očích mu zabránily, aby viděl socialismus v pravém světle.

Redaktor Rudého práva se ani nenamáhá vyvracet nařknutí, vysvětlit, proč nejsou byty, proč je špatné zásobování, proč se

nesmí cestovat na západ, proč nesmí chartista projevit svoje mínění atd.

Finanční a morální pomoc signatářům

Stále se množí počet zatčených signatářů. Dle sdělení čís. 97 Výboru na obranu nespravedlivě stíhaných (VONS) byl vzat do vazby člen Albert Černý. Byla u něho provedena prohlídka a zabaveno po 14 kusech na stroji psaných článků a spisů, mj. od Prokopa Drtiny, prof. Patočky, dále psací stroje a náhravky zakázaných, tzv. nekonformních hudebních skupin a zpěváků. Dle sdělení čís. 41 byl vyšetřován StB ve spojení se spisovatelem Jaromírem Šavrdou z Ostravy, který je držen bez soudního řízení od 25. září 1978 ve vazbě. (O Šavrdův osud se zajímá PEN v New Yorku).

Loni byli odsouzeni Petr Cibulka, Libor Chloupek a Petr Pospíchal. StB. rozšiřuje svoje útoky na další města: Brno, Ostravu, Liberec, všude kde se projeví souhlas s chartisty.

Národní federace učitelů ve Francii oznámila na konferenci, že “francouzské odborové svazy odeslaly 15ti pronásledovaným chartistům peníze, “aby mohli být živi, když jim čs. režim odmítá zaměstnání.” Peníze byly odeslány osobám, které byly vybrány podporovateli Charty v Československu i v cizině.

Členové učitelské federace byli také v delegaci, která v dubnu navštívila čs. vyslanectví v Paříži a předložila tam listinu s 6,000 podpisy lidí žádajících o propuštění signatáře Jaroslava Šabaty. Na vyslanectví to prohlásili za protikomunistickou výtržnost.

V Kanadě a ve Spojených státech putoval na jaře zpěvák Jaroslav Hutka a své turné věnoval chartistům. Vystoupil u nás v hlavních krajských městech: v Detroit, Washington, San Francisco, Los Angeles, Chicago. V Chicagu vystoupil dokonce dvakrát: v sobotu na Velehradě, pořádal Domov a v pondělí na americké obecné škole Karel Havlíček, pořádala odbočka ČSNRA “Gama” v Berwynu.

Řada různých organizací ve Švédsku, Francii, Spojených státech hledá jak řešit problém podpory. Někteří jednotlivci si našli soukromou cestu, francouzská organizace to vyřešila veřejně a přímo na chartisty.

O osud pronásledovaných se zajímají i lidé stojící již mimo veřejného dění. Tak v Chicagu-Ciceru přispěl darem \$100. na Hutkův zájezd známý komik Frank Libuse (vyslovuje se Lajbus), dnes devadesátiletý, který byl po dlouhá desetiletí známou figurou na neznámějších scénách zábavních světových podniků v New Yorku, Chicagu, Hollywoodu, Las Vegas, i v Paříži. Pochází ze starokrajanské rodiny Bělohlávků, jeho otec Eman Bělohlávek, rodák z Mýta, byl známý Sokol a majitel “Libuše”, své doby první společenské dvorany v krajské čtvrti, dnes již dávno vyhlazené novou dobou. Ti nejstarší však dosud vzpomínají na našeho “Frantíka”, který nezapomněl česky mluvit a cítit v americkém prostředí po celou dobu svého aktivního života.

Staří, mladí, bez rozdílu věku, by měli pochopit poslání chartistů. Je to touha po svobodě, nezadatelné právo každého, o které národ byl připraven komunismem a cizím nepřitelem.

Sdělení Fondu občanské pomoci ze dne 20. dubna 1979

Fond občanské pomoci, který byl ustaven v rámci Charty 77 dne 1. března 1979, již z části obdržel peněžitou částku, kterou byla dotovaná cena Monismanien, jakož i další příspěvky z domova i ze zahraničí. Mezi zahraničními dárci jsou například Norský svaz spisovatelů, některé pobočky Pen-klubu, akademik Šacharov a studentí architektury ze Stockholmu. Fond občanské pomoci začal tyto prostředky rozdělovat formou jednorázových

sociálních příspěvků a vynakládá je též na podporu nezávislých kulturních aktivit a na další pracovní účely. Fond občanské pomoci přitom vychází z podnětů signatářů Charty 77 a vyzývá je k všestranné spolupráci.

dr. Jiří Hájek, Václav Havel, dr. Ladislav Hejdlánek

dr. Václav Benda Zdena Tominová Jiří Dienstbier
mluvčí Charty 77 mluvčí Charty 77 mluvčí Charty 77

Kromě poděkování ubezpečuje v dopisech Fond občanské pomoci každého z dárců, že finanční příspěvky použije spravedlivě nejen jako sociální výpomoc, ale především na rozvoj nezávislé vzdělávací a kulturní činnosti.

IN MEMORIAM

Bratr Josef Žák-Marušiak (1885-1979)

Československá národní rada americká se rozloučila s br. Žákem-Marušiakem, svým čestným členem a býv. tajemníkem dne 1. června. Zemřel dne 30. května ve věku 94 let.

Zesnulý věnoval Radě dlouhá léta práce, vyznal radost z úspěchu nad zrozením Československé republiky, i zklamání z Mnichova a poválečné tragedie. Při tom všem, ve dnech dobrých i zlých, br. Žák šel svou rovnou cestou nesmlouvavě.

Jeho vlastenectví se zrodilo na Slovensku, kde se v mládí zapojil do národního hnutí "Hlasistů". V roce 1911 přenesl své ideály na americkou půdu a zde se zapsal svými články a novinářskou službou do odboje. Byl redaktorem Národních novin v Pittsburghu a Rovnost L'udu v Chicagu. Za války byl povolán do čs. tiskové kanceláře ve Washingtonu, kde byl redaktorem pro věci slovenské a Josef Tvřický pro české, za vedení Dr. Jaroslava Smetánky.

Po vítězné válce a zrození Československé republiky bylo otevřeno první československé vyslanectví nového státu ve Washingtonu a Jan Masaryk byl jmenován prvním vyslancem. Br. Žák-Marušiak se stal členem konsolárního oddělení. R. 1930, po založení konsulátu v San Francisku, byl tam přeložen, pak krátce do Prahy na ministerstvo zahraničí. Před vypuknutím druhé světové války br. Žák-Marušiak se vrátil do Spojených států na konsulát v Pittsburghu, kde tou dobou byl Dr. Jan Papánek gen. konsulem.

Od r. 1950 do r. 1957 br. Žák-Marušiak byl tajemníkem úřadovny Československé národní rady v Chicagu, kde udržoval při životě svoje poslání, boj o osvobození Československa. Byl vždy pro nejužší spolupráci Čechů a Slováků a pro jejich jednotu. Tomuto ideálu zasvětil celý svůj život a proto když r. 1956 šel na zasloužilý odpočinek, bylo nám samozřejmé, že z vděčnosti má se stát našim čestným členem.

Pozůstalým členům rodiny, manželce Emilii, dceři Zoře, synům Svitú a Bratislavu vyslovuje předsednictvo upřímnou soustrast. Na pohřbu v Berwynu se s ním rozloučil Ing. Štefan Papánek, místopředseda ČSNRA.

Cena Egona Hostovského

Porota ve složení A. J. Liehm, Josef Škvorecký a Jiří Voskovec poctila cenou Egona Hostovského za nejlepší české nebo slovenské prozaické dílo vydané v exilu v roce 1978, která se uděluje každoročně z nadace paní Regíny Hostovské, román

Dotazník

jehož autorem je

Jiří Gruša

Román vydalo nakladatelství Sixty-Eight Publishers, Corp. v Torontu, Ontario, Kanada.

Ústup sovietskeho kolektivismu

Ing. Štefan Papánek

V Sovietskom Rusku, kde výchova národa, počítajúc do toho i deti v predškolskom veku a v škole, dava doraz na kolektivistickú etiku, snažia sa v nich potlačiť všetky individuálne snahy v najširšom slova zmysle. Ale dnes sa už aj tam vyvíja prúd, ktorý zasahuje predbežne viac do privátneho života ľudí a budí v ňom túžbu po niečom podobnom ako je americký spôsob života a táto túžba začína zat'ahovať zmyslenie ľudu do úplne iných, vládou nikdy neplánovaných sfér.

Tento vývin vidieť najlepšie v literatúre, sociológii, vo filme a divadle a dokonca i vo výchove a to hlavne v tom, ako sa ľudia dívajú na svoju prácu. Aj keď tu ešte nemožno hovoriť o masovom hnutí alebo väčšine národa, jednako to už budí starosti a obavy vedúcich osobností strany. Oduševnenie straniek pomaly ale iste vyprcháva z duší ľudí, ktorí sa snažia žiť po svojom. Zrážať za takéto myšlienky hlavy, bolo by príliš nákladné a stalinské riešenie problémov si už ani v SSSR nedovolia. Ľudia nejdú viac za tými, ktorých im predstavovali ako hrdinov. Naproti tomu sa zaujímajú o spisbu, ktorá sa zaoberá životom vidieckeho človeka a vyzdvihuje jeho individualizmus. Porovnávajú výchovu svojich detí s deťmi americkými. V SSSR sa odohrali za posledných tridsať rokov podstatné zmeny, ako bolo napríklad hromadné sťahovanie sa vidiečanov do miest, kde si musia navykať na nový spôsob života a čo robí ťažkosť. Odklon od kolektivismu je prúd, ktorý sa ťažko zastaví. Mladý človek, ktorý prišiel z vidieku do mesta, je prekvapený radmi ľudí, ktorí čakajú na maso. Na všetko je výhovorka, že na kolchozoch nevyrobili dost' raz toho a inokedy zas iného. Vždy sa nájde, na koho sa to všetko zvalí.

Za posledných desať rokov bola sovietska spoločnosť vystavená silnému tlaku amerikanizácie. Je to vplyv ktorý nie je v Rusku celkom nový, lebo v Rusku mali vždy sklon napodobovať Západ. Mnoho Rusov vie anglicky, radi čítajú americkú literatúru, americké filmy sú v oblúbe a práve tak tanec a jeans. Pravda, nikto si nenamýšľa, že je to vplyv dost' silný aby všetko premenil.

Demokratické zásady tak ako ich poznáme my, sú ruskému človeku cudzie. Nám je až ťažko pochopiť etiku kolektivismu, ktorá je známa u Rusov ešte z čias za cára. Je tam zakorenená aj veľká úcta k centrálnej autorite a túžba po jednote. Na našu spoločnosť sa často pozerajú ako na chaotickú a to ich odstraňuje. V dosledku toho, čo bolo uvedené, malý človek bude ešte vzdorovať tomu, aby sa verejne postavil za to, čo tam preniká zo západného sveta.

Nám si však treba uvedomiť, že sovietsky systém má vplyv za situáciu v zásobovaní potravinami na celom svete. Práve vplyvom ich systému a šiasťočne aj podnebia a počasia sa dostávame do obilnej krízy. Podľa odhadov, ktoré dochádzajú zo Sov. zv., pokles výroby obilia je veľký. Dosahuje až 15 a možno až 30 percent lanskej produkcie. Podľa toho Sovietsky musia tohto roku kúpiť asi 30 miliónov metrických ton obilia. Tento veľký nákup zasa otrásie rovnováhu v zásobovaní sveta. Odborníci vedia, že nikdy nie je vhodný čas, aby sa zásobovací systém potravinový uviedol do poriadku. Keď nastanú vážne nedostatky v zásobovaní potravinami, celé oblasti trpia podvýživou a úmrtnosť rastie. V taký čas hovoria, že nie je vhodný, aby sa zásobovací systém upravoval. Potravín je málo na budovanie rezervy, alebo sú drahé, takže nemožno zvyšovať zásoby. Z verejnej pomoci sa to tiež robiť nedá. Na druhej strane, keď je žatva bohatá, veľké zásoby otupia zmysel naliehavosti dat' zásobovanie do poriadku. Závazky, ktoré sa spravili v dobe krízy, ako sa to stalo na chlebovinovej konferencii Spojených národov v r. 1974, sa neuvedú do života. Po dvoch chudých rokoch a troch bohatých,

sa stále vzdial'ujeme od toho, čo svet čakal, t.j., že v roku 1985 už žiadne diéta na svete nemalo ísť do postele hladné.

Nezáujem alebo spokojnosť nemali by podkopat' záujem o svetový hlad, i keď problém není úplné hladovanie, ale chronická podvýživa, predsa určitý program by mal byť uvedený do života. Svetová výživová konferencia by mala zaistiť, aby pri najbližšej neúrode nebol na svete hladomor.

Príčinou úpadku svetových zásob potravín, hlavne obilia bolo jednak počasie a jednak zlé plánovanie v rokoch sedemdesiatych, takže svetové zásoby z originálnych 74 dní sa zmenšili na 37 dní (asi 65-denná zásoba sa pokladá za bezpečnú). Veľké nákupy Moskvou a väčšie ako normálne nákupy vyspelými krajinami vyradili chudobné krajiny z trhu.

Aj keď sú terajšie zásoby zasa na dostatočnej výške, viac ako tri štvrtiny týchto zásob sú uložené vo vyvinutých krajinách. Zaoštalé krajiny sú slabo zásobené, kým ruské a čínske zásoby a úmysly sú neznáme. Väčšina zásob nie sú spravované verejnými inštitúciami a preto ani nie sú známe a práve tak sa nevie o zásobách medzinárodných. Najnovšie rokovania, ktoré trvajú už vyše troch rokov, stroskotali ešte vo februári. Treba by bolo začať novú akciu. Národy by si mali vybudovať zásoby, tieto si udržovať a v prípade potreby pomáhať tam, kde sa naliehavejšia potreba ukáže. A práve tak by bolo treba pomáhať národom málo vyvinutým dobrým plánovaním. A práve také nutné je urobiť vhodný kompromis v otázke cien obilnín, lebo inak sa nevyhneme obilnému kartelu.

Malá produkcia v zaoštalých krajinách bola príčinou nedostatku v rokoch 1972-1975. Situácia sa zlepšila, ale aj tak v 15. krajinách je mimoriadny nedostatok potravín. Diéta ich obyvateľstva sa len málo zlepšila. Veľmi potrebný je aj program pre výrobu obilia.

USA sl'ubuje zdvojnásobiť svoj príspevok ku spoločnej veci. Lenže potrebná je spoločná akcia všetkých, aby sa predišlo kalamite.

Predsednictvo ČSNRA děkuje br. Schwarzenbergovi za krajanskou Ameriku

Proslov br. Mikuláše Ferjenčíka, predsedy, na večírku na rozloučenou s prof. dr. Františkem Schwarzenbergem a jeho chotí Amálkou, před jejich odjezdem do Evropy, v pátek dne 22. června 1979 v hotelu Drake v Oakbrook, Ill.

Když jsme se poznali ještě dávno před druhou válkou v Pardubicích v Jezdeckém učilišti a na závodisti, netušili jsme, že jednou ztrávíme spolu přes 30 let exilu v Chicagu v těsné politické spolupráci a upřímném přátelství.

První dny exilu byly obtížné. Tak jako většina nás dělal jsi to, co se naskytlo a dávalo. Nestěžoval jsi nikomu, ani na osud ne. Živil a uživil jsi se čestně prací vlastních rukou. Této zemi, za její pohostinství dal a dával jsi svou práci a své vědomosti. Národu svému a vlastní své zůstal si věrným služebníkem a ve svém nitru hrdým vojákem Československa.

Při prvních dnech našeho setkání v Chicagu bleskla mi hlavou otázka, čím budeš. Knížetem? Čechem? Demokratem? Nezklamal jsi. Zůstal jsi knížetem, reprezentoval jsi nás všude jako kníže chováním i vědomostmi. Přitom jsi zůstal knížetem našim, věrným své české vlasti a věrným demokratickým zásadám svého národa. Tak jsme Tě znali za celá ta léta, víc než třicet, které jsi zde s námi ztrávil při práci i při zábavě. Tvé vědomosti historické, právnické, diplomatické a politické byly vodítkem v naší práci v Čsl. národní radě americké. Vedl jsi a usměrňoval jsi naši politickou činnost jako místopředseda Rady a hlavně jako předseda politického výboru předsednictva. Bude se nám těžko

pracovat bez Tebe. Budeš nám scházet na každém kroku při řešení otázek politického charakteru. Tvoje diplomatické chování, vytříbený sloh a znalosti historie nám nikdo nenahradí.

Pro mne osobně jsi byl víc než knížetem a diplomatem; byl jsi kus těch Pardubic, kus toho života šťastného. Rozuměli jsme si a shodovali jsme se ve všech otázkách bez dlouhých výkladů a řečí. Myslelo nám to tak nějak podobně, po dragounsku.

Tak jako nám Tě nikdo nenahradí, zrovna tak nám nikdo nenahradí ani přátelství celé Schwarzenbergové rodiny. Paní Amálku, kterou jsme si zamilovali pro její upřímnost, prosté chování a její ochotu pomáhat slovem i skutky. Patřila k nám. Byla a zůstane naše i po Vašem odchodu. Tak jako zůstanou i Vaše děti Ludmilka, Izabelka, Jan, které zde mezi námi vyrůstaly, s námi žily, hlásily se a dodnes se hlásí k nám. Máme na ně nezapomenutelné vzpomínky z jejich ranného dětství i ponenáhleho dospívání. Byli jsme na ně hrdí a měli jsme je rádi, že ani vlastní naše děti bychom nemohli mít radši.

Loučíme se s Vámi s těžkým srdcem, ale s pevným přesvědčením, že se naše cesty rozcházejí jen dočasně a že se opět sejdem, abychom dokončili to co jsme spolu začali a pro co jsme celou dobu zde pracovali.

Vyznamenání Američana slovenského původu

Z úřadovny presidenta Spojených států vyšla zpráva o povýšení Američana slovenského původu Lt. Gen. Edward V. Meyera, na úřad "Chief of Staff" pro armádu. Tímto jmenováním při reorganizaci generálního štábu přeskočil 15 generálů. Jmenovaný nastoupí po generálu George S. Blanchardovi.

Gen. Meyer se narodil v St. Mary, Pa. otcí Edward Meyerovi a matce Cecílii, rozené Koscové. Vystudoval na West Point vojenské akademii r. 1951. Je slovenského původu po přeslici, jeho babička se narodila v Placnici na Slovensku a jeho dědeček pochází z Prešova. Z otcovy strany jeho předkové jsou anglického a německého původu.

Generál Meyer je synovcem proslulého kapitána George Kosco, U.S. Navy, který se zúčastnil výprav na severní a jižní točnu s admirálem Byrdem. Syn kapitána Kosco, Lt. Col. William G. Kosco slouží na Hawaii.

Týden Porobených národů V Chicagu koná se tradiční

CAPTIVE NATIONS DAY

v sobotu 21. července na Daley Plaza
ve středu města. V 10.30 dopoledne
bude vztýčení vlajek a ve 12 hod. zahájení
programu Porobených národů.

Československá národní rada americká
oznámí veřejnosti podrobnosti a
žádá již dnes, aby krajanské
organizace se zúčastnily.

Odbočka ČSNRA "Dr. Milada Horáková"

konala svoji schůzi 14. června v Mid-America Federal v Ciceru. Schůzi zahájil předseda odbočky bratr Fr. Desenský. V úvodu vzpomněl úmrtí zaslužilého člena, bratra Žáka-Marušáka a svého přítele Bradky. Po vyřízení formalit, požádal bratra Edmunda Reháka z Paříže, aby promluvil o událostech v Evropě.

Rečník mluvil o tvořícím se evropském parlamantu, do kterého se v minulých dnech konaly volby. Vyzvedl zásluhu politiků poválečné Evropy, kteří dali základ ke sdružení evropských států. Byl to především Churchill, německý kancléř Adenauer, italský De Gasperi, De Gaulle a jeho ministr Schumann. Sjednocovací snahy jsou velmi obtížné, ale i jen to, že se stále rozvíjejí, je velký úspěch. V debatě promluvil br. Torn, Peroutka, Mitvalský a sestra Nehasilová.

V závěru schůze promluvil bratr Desenský o tom, že to bude tento měsíc (27. června) 29 let co byla popravena Dr. Milada Horáková. Tato velká žena je naší národní mučednicí. Celý život pracovala pro národ. Jemu zasvětila své žití i smrt.

Schůze měla velmi pěkný průběh a účastníci sledovali program s velkým zájmem. Na konec naše obětavé sestry podávaly občerstvení, kávu s domácím pečivem. V tombole vyhrál bratr Peroutka láhev špaňského a daroval ji bratrovi A. Prosovi, který slavil 87 let svého plodného života.

Klub Domov

Příčleněná organizace ČSNRA uspořádala zájezd na pout' ke Sv. Antonínu v Chatham, Kanada. 17. června byla zahájena církevní slavnost průvodem Božího těla, tak jak se slavívalo ve svobodné vlasti, než tam přišli k moci komunisté. Při mši svatě kázal Rev. Vojtěch Vít z Chicaga. Kázání měl velmi pěkně promyšlené a poutníkům se líbilo.

Odpoledne v národním programu ve velké hale si přišli účastníci na něco, co se tak lehce nezapomene. Na prostorném parketu předvedla naše mládež v krojích různé národní tance za velkého obdivu nás všech nad krásou barev národních krojů a dovedností naší mládeže. Všichni si zasluhují pochvalu. Vyžadovalo to velkou práci, obětavost a nevšedních talentů. Nejpočetnější skupiny byly z Toronta a Chathamu, které se dělily na malé, větší a dospívající. Menší skupiny byly z Toleda a Chicaga. Chicago mělo jen třináct tanečniců, ale dobře se umístili, díky krásným krojům a dobré organizaci zásluhou sestry Z. Židlické a J. Uhlíře.

Kulturní středisko VELEHRAD, které vykonalo mnoho dobrého prospěch naší krajanské větve v Americe, rozhodlo se na schůzi 15. června 1979 požádat Národní radu americkou o přijetí jako přidružená organizace ČSNRA.

Prosíme
oznamte
včas
změnu
adresy

Milka Rehtorisová:

Výstava l'udových krojov a výšiviek z Československa v Textílnom muzeu vo Washingtone, D.C.

Na 8. mája 1979 môže washingtonská pospolitost' slovenského a českého povodu spomínať s hrdost'ou a zapísať ho zlatými písmenami do annálov svojej činnosti. V onen krásny májový podvečer washingtonská odbočka Československej spoločnosti pre vedy a umenia v Amerike, za spolupráce správy Textílného muzea, usporiadané bolo slávnostné otvorenie výstavy krojov a výšiviek z Československa.

Výstava, ktorá potrvá do 9. júna, bola okamžitým úspechom. Prekvapila svojim bohatým výberom materiálu a pestrotou nielen Američanov ale i nás samotných; ba naplnila nás i národnou hrdost'ou, lebo sme mali jednu zdá sa z najkrajších príležitostí ukázať americkej verejnosti, ako je náš národ umelecky tvorivý a kol'ko krásy vedel, napriek neslobode a ťažkej životnej borbe, vytvoriť pre seba i budúce pokolenia. Výstava samotne je skor podujatím intimnejších rozmerov, a predsa odzrkadľuje rázovitosť roznych krajov starej vlasti, nevyčerpateľnú umeleckú tvorivosť, živú predstavivosť prostého l'udu a zručnosť neznámych rúk, ktoré nielenže vedeli harmonickým spôsobom zladovať farby a vymýšľať tie najrozmanitejšie vzorce, vyšívať tými najrozličnejšími technikami, ale do tých nevšedných stehov zašívajú aj kus srdca a kus duše celého národa. Na tejto kráse neuberajú ani roky, ani zmenené kultúrne prostredie, či filozofické a svetonázorové koncepcie neskorších čias.

V tej kráse, čo vytvoril náš l'ud, je dačo nadčasové, dačo čo napomína, ale je vždy nové a inšpirujúce, dačo na čom sa opat' a opat' kocháme. Je to dozaista ten najkrajší odkaz minulých generácií generáciám neskorším; vzácne dedičstvo a svedectvo o ume, ktorým bol náš národ tak štedro obdarený, a dnes výrečná vizitka pred svetom. Výstižne to vyjadrila aj riaditeľka Textílného muzea, pani Markrichová, keď v interview pre Hlas Ameriky povedala okrem iného aj tieto slová: "Navrh na usporiadanie výstavy krojov a výšiviek z Československa sa mi hneď zapáčil. No keď som po prvý raz zbadala kroje na manekýnkach, bola som nadšená." Pokračovala: "Tie farby! Tá krása! Priam v tom som cítila vitalitu l'udí, čo tieto kroje zhotovovali a dakedy ich aj nosili . . ." "Bolo to úžasné," hovorila ďalej, kol'ko l'udí sa dostavilo na otvorenie tejto výstavy a ako sa okamžite preniesli do slávnostnej nálady a razom nadchli pri pohľade na tol'kú krásu. A na druhej strane" . . . dodala ešte . . . "bolo aj dojemné počúvať niektorých, ako si spomínajú na matky a staré matky, na rodinu . . . a vobec na všetkých čo kedysi tieto kroje nosili."

Člen správnej rady muzea, p. Russell Pickering, zasa pripomenul, že táto výstava textílií a prehliadka krojov z Československa je vlastne prvým podujatím tohoto druhu vo Washingtonskom Textílnom muzeu. Svojou bezprostrednou krásou prekvapila nad všetky očakávania dokonca aj jeho samého a otvorila mu, ako "sberateľovi vzácných textílií nový svet netušených krás."

A ešte azda pár slov o tom, ako reagovali americkí návštevníci na túto výstavu. "Gratulujem vám k výstave krojov a výšiviek z Československa ktorú som mal potešenie, so stovkami návštevníkov vidieť v Textilnom muzeu" - píše jeden z nich.

"Ani som si nepredstavoval, že tu existuje toľko toho ľudového umenia a bohatstva materiálu" . . . pokračuje americký obdivovateľ výstavy . . . "Bol výborne a vkusne prezentovaný a celé podujatie je holdom dobrému vkusu a zmyslu pre umenie, tradíciám a histórii všetkých tých, čo boli ochotní sdielať krásu svojich rodinných pokladov so širokou verejnosťou. Textilné muzeum je jedno z mojich obľúbených miest vo Washingtone. Som bol naplnený hrdosťou, keď som tam videl slovenské, moravské a české výšivky, ktorým sa takto dostáva trochu publicity a ktorými sa umožňuje prístup širokej tunajšej verejnosti k tomuto tak fascinujúcemu ľudovému umeniu."

S okázalým otvorením výstavy, kde nechýbalo ani srdečné pohostinstvo, sa však záujem o toto podujatie nijako nevyčerpal. Naopak výstavu navštívili nielen odborní záujemci, či účastníci organizovaných túr, ale aj početní jednotlivci čo sa o nej dozvedeli buďto z tlače, z televízie, alebo z nadšeného rozprávania priateľov a známych. Nechýbajú tam ani ojedinelí turisti, čo tam zabľúdia potulkami washingtonskými ulicami. Všetci tam vkročia do oázy farieb hýriacich krásou, do zátišia pestro vyobliekaných figurín, do dostojných patricijských miestností s vkusne upravenými nástennými panelmi, či do zátišia rozkošne krojovaných bábik. Na každom kroku ich čaká prekvapenie, či je to v podobe čepcov od krojov, obrusov, roznych ozdobných šatiek, či vyšívajúcich ozdobných prikrývk, svet čipiek, damašku, hodvábu, či plátna a súkna, elegancie a účelnosti. Všetko to každého učaráva.

Mne sa do srdca vlúdila pri tomto pohľade po všetkých exponátoch spomienka na matku, ktorá ma prvá v živote učila obdivu a láske pre tieto poklady vytvorené prostým ľudom. Nielen mne sa na chvíľu zarosili oči a mysl zaletla kamsi do minulosti, do neznáma. No nie na dlho, lebo v tom už ma obklopili prítomní a nadšením volali: "Gratulujeme! Aké je to všetko krásne! Také niečo sme ešte nevideli. Gratulujeme!" Na tvári sa rozhostil úsmev . . . úsmev spokojnosti, že sa predsavzaté podujatie tak skvele vydarilo . . . A v duchu som d'akovala za seba a všetkých . . . tým čo sa tak nezištne a obetavo pričínili o úspech tejto výstavy.

Hlas Ameriky vysielal pre svojich poslucháčov v Československu v spojitosti s touto výstavou dva osobitné programy. Jeden sa týkal muzea samotného, jeho historie a poslania, druhý živo zachytil otvorenie výstavy . . .

A je tiež potešujúce vedieť, že nápad dať zhotoviť príležitostné pozdravné karty, vyzdobené výšivkovým motívom z vkusnej pozvánky na otvorenie výstavy priniesol ošoh. Z predaja kariet sa uhradili výdavky spojené s usporiadaním výstavy.

Na výstave, vo všetkej svojej nádhere boli kroje z Chodska, Plzeňskej oblasti, Uherského hradišt'a, Hanej, Kyjova, Šardíc, Holiča, Brezovej, Trnavy, Piešť'an a Dobronivej. Medzi nimi aj kroje mužské a detské. Mimo ženských krojov vynikali čepce žien zvlášť zo slovenských dedín, tak čipky, obrusy a šatky hýriace všetkými farbami maliarskej palety. Obraz nezapomenutelný.

Češi a sčítání lidu v USA v r. 1980

Byla to živá a pracovně plodná březnová schůze delegátů českých klubů v Nebrasce, konaná v Lincolnu, kterou dobře řídil předseda výboru klubů Jim Soušek. Jim Šabata podal zprávu o přípravách pro české dny na státním veletrhu v Lincolnu.

Příštího roku bude sčítání lidu (U.S. Census). O důležitosti této federální akce pro nás Američany českého původu promluvil dr. Kučera a uvedl, že je nutno závčas získat informace z Washingtonu, zda bude ve formuláři dotazníku pamatováno také na otázku o rodném původu každého Američana. Je to důležité pro slovanské a etnické skupiny a zvláště pro nás, kteří jsme dnes roztroušeni po celých USA. Census roku 1970, jakož i léta minulá, nebyl v tom směru úplným a tak poškodil statistiku o rodném původu i českých krajanů. Potřebné informace budou po vyšetření dány klubům, aby na schůzích, festivalech a v tisku upozornily na tuto pro nás tak důležitou věc.

Dr. Garver z historického oddělení university v Omaze, připravuje materiál o Stanislavu Šerpanovi, někdejším čl. konzulovi v Omaze, a žádá českou veřejnost o spolupráci zasláním písemného materiálu jakéhokoliv druhu o tomto předním českém pracovníku v Nebrasce. Dr. V.K.

The Czechs and Slovaks in America: Bibliography (in English)

by Esther Jerabek, published by CNCA and SVU. Price for Council members \$15. - \$17.50 for non-members. A work of considerable research and necessary for anyone studying or writing about the history of our people.

Panorama

A historical Review of Czechs and Slovaks in the United States of America - 328 pp. with illustrations - Chapters on Immigration - History of Pioneers in New York, Iowa, Michigan, Illinois, Oklahoma, Texas, Minnesota. - Founding of Organizations and Societies - Personal Histories - Published by the CNCA. Price \$7. Order directly by mail.

DARY NA ČINNOST ČSNRA

Adolph M. Whitney, CA	\$100.00
John Slezak, IL	50.00
Mr. - Mrs. Frank Minarik, IL	20.00
John Sramek, MI	18.00
dr. Ivo and Anna Klima, NY	10.00
Mr. - Mrs. Karel Jankovsky, OR	10.00
Frank Skovajsa, CA	10.00
Mrs. Hana Benes, IN	8.00
Prof. Vladimír J. Krajina, Canada	5.00
Rudolph Lnenicek, CA	5.00
Frank Kozubek, IL	3.00

**AMERICAN
BULLETIN** ♦ **PŘEDPLATNÉ —
\$2.00 ROČNĚ**

Č. S. A.

Nejstarší bratrská a sesterská podpůrná jednota
v Americe jest připravená poskytnouti Vám
nejvýhodnější druhy životních pojistek plně
zabezpečujících Vaši ochranu.

Rovněž nabízíme pojistky poskytující pravidelný
starobní důchod jakož i pojistky hypoteční.

Další informace ochotně podají:

CZECHOSLOVAK SOCIETY OF AMERICA

"Pioneer of Fraternal Life Insurance"

CSA PLAZA

Telefony (312) 795-5800 - (312) 242-2224

2701 SOUTH HARLEM AVENUE

BERWYN, IL 60402

VĚSTNÍK

(USPS 658-460)

CZECHOSLOVAK NATIONAL COUNCIL
OF AMERICA
2137 So. Lombard Ave. - Room 202
Cicero, Illinois 60650

Second Class Postage Paid
at Chicago, Illinois